

Sygn. akt VI Ka 695/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Andrzej Tekieli(spr.)

Sędziowie SO Tomasz Skowron

SO Andrzej Żuk

Protokolant Sylwia Sarnecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze M. K.

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2018 r.

sprawy **V. K.** ur. (...) w U.(...)

s. J., W. z domu D.

oskarżonego z art. 289 § 1 kk, art. 178a § 1 kk, art. 177 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego oraz pełnomocników oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 25 października 2017 r. sygn. akt II K 673/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego V. K. w ten sposób, że:

- w pkt. I części dyspozytywnej w miejsce kary ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu na podstawie art. 289 § 1 kk karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- w pkt. II części dyspozytywnej w miejsce kary ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu na podstawie art. 178a § 1 kk karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności,

- w pkt. V części dyspozytywnej podwyższa wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 11 (jedenastu) lat,

- stwierdza, że kara łączna pozbawienia wolności z pkt VIII części dyspozytywnej straciła moc i na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 11 (jedenastu) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego V. K. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. O. i J. O. kwoty po 840 zł tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 695/17

UZASADNIENIE

V. K. oskarżony został o to że:

1. w dniu 31 grudnia 2016 r. w J. dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki J. (...) nr rej. (...) o wartości 21.460 zł. stanowiącym własność D. czym działał na szkodę w/w firmy;

tj. o czyn z art. 289 § 1 k.k.

2. w dniu 31 grudnia 2016 r. w J. kierował samochodem marki J. (...) nr rej. (...) po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,9 promila alkoholu we krwi;

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

3. w dniu 31 grudnia 2016 roku w J. przy ul. (...) naruszył umyślnie zasady ruchu drogowego w ten sposób, że nie dostosował prędkości do panujących warunków drogowych, z prędkością nie mniejszą niż 80 km/h, będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,9 promila alkoholu we krwi, kierował samochodem marki J. (...) nr rej. (...), stracił panowanie nad kierowanym przez siebie pojazdem, w wyniku czego zjechał na chodnik jezdni, potrącając znajdujące się na chodniku mostu małoletnie M. O. i S. H. (1), powodując u M. O. obrażenia ciała w postaci: rany płatowej o wym. 8 x 5 cm w okolicy ciemieniowej prawej, na czole po prawej stronie otarcia naskórka o wym. 2 x 0,5 cm, 0,7 x 0,3 cm i 1 x 0,4 cm, na łuku brwiowym lewym otarcia naskórka o wym. 3,2 cm x 2 cm, na policzku lewym bocznie od oka otarcia naskórka o wym. 2,5 x 1 cm i rany tłuczonej o wym. 1 x 0,4 cm, w okolicy kącika bocznego oka prawego rany tłuczonej o wym. 5 x 2 cm, w dniu rany z widocznym złamaniem twarzoczaszki, na policzku prawym otarcia naskórka o wym. 6 x 5 cm i rany tłuczonej o wym. 1 x 0,5 cm poniżej otarcia naskórka o wym. 0,5 x 0,5 cm, 2,5 x 1 cm oraz drobnych powierzchniowych ran o wym. 0,5 x 0,2 cm i 0,5 x 0,4 cm, złamania wieloodłamowego kości nosa, na brodzie po prawej stronie rany tłuczonej o wym. 2 x 0,5 cm z otarciem naskórka o wym. 3 x 1,5 cm, wieloodłamowego złamania kości jarzmowej i szczękowej po stronie prawej, złamania wieloodłamowego kości żuchwy po obu stronach, na ramieniu prawym na powierzchni bocznej otarcia naskórka na powierzchni o wym. 6 x 5 cm, złamania trzonu kości ramieniowej lewej na wysokości 1/3 bliższej, w okolicy łokcia lewego otarcia naskórka o wym. 2 x 1,2 cm, na przedramieniu prawym nad nadgarstkiem otarcia naskórka o wym. 8 x 3,5 cm i drobnych powierzchniowych ran o wym. 0,7 x 0,1 cm do 0,1 x 0,1 cm, na nadgarstku prawym po stronie wewnętrznej otarcia naskórka o wym. 6 x 5 cm, o drobnych powierzchniowych rany o wym. od 0,5 x 0,1 cm, na grzbietowej powierzchni ręki prawej oskalpowania ze skóry na powierzchni o wym. 9 x 7 cm z widocznymi mięśniami i ścięgnami śródreża prawego, amputacji pourazowej palca II i III ręki prawej na wysokości paliczka bliższego palców, złamania otwartego paliczka bliższego palca IV ręki prawej, na palcu V ręki prawej otarcia naskórka o wym. 4 x 1,2 cm, na brzuchu po prawej stronie smugowatych otarć naskórka o wym. 10 x 8 cm, w okolicy kolca biodrowego prawego otarcia naskórka o wym. 5 x 1 cm, na grzbietowej powierzchni ręki lewej rany tłuczonej o wym. 1 x 0,5 cm drobne otarcia naskórka o wym. od 1 x 1 cm do 0,1 x 0,1 cm, wzdłuż boku lewego od żeber do miednicy smugowatych otarć naskórka na powierzchni o wym. 32 x 9 cm, na kolanie prawym otarcia naskórka o wym. 2 x 1,5 cm i 1 x 0,5 cm, na przedniej powierzchni podudzia lewego rany o wym. 4 x 1 cm po złamaniu otwartym kości podudzia lewego na wysokości 15 cm od podstawy, na kostce przyśrodkowej lewej otarcia naskórka o wym. 4 x 4 cm i 1 x 0,5 cm podbiegnięcia krwawego powłok miękkich czaszki, złamania kości sklepienia i podstawy czaszki, wylewu krwi podpajęczynówkowego mózgu z krwotokiem do komór mózgu, rozerwania tkanki mózgowej z licznymi ogniskami stłuczenia mózgu, złamania talerza kości biodrowej prawej, rozerwania wątroby i śledziony z krwotokiem do jamy otrzewnowej, rozerwania nerki prawej z krwotokiem do jamy otrzewnowej i krwiaka podtorebkowego nerki lewej, skutkujące jej zgonem. S. H. (1) doznała: w okolicy czołowo ciemieniowej prawej rany tłuczonej o wym. 6 x 2 cm, na czole po prawej stronie rany tłuczonej o wym. 3,5 x 1 cm,

na czole po lewej stronie drobne otarcia naskórka na powierzchni o wym. 3 x 3 cm, na czole po lewej stronie nad łukiem brwiowym pionowej rany tłuczonej o wym. 2,5 x 0,3 cm, na grzbiecie nosa otarcie naskórka o wym. 3,5 x 0,7 cm, 2,5 x 2 cm i rany tłuczonej o wym. 1,5 x 0,2 cm na skrzydełku i koniuszku nosa po lewej rany szarpanej o wym. 1,5 x 0,5 cm, na wardze górnej po lewej stronie rany tłuczonej o wym. 2,5 x 0,5 cm, złamania kości żuchwy pomiędzy dolnymi jedynekami z przemieszczeniem odłamów, na wardze dolnej po lewej rany tłuczonej o wym. 1,5 x 0,3 cm, w okolicy obojczyka lewego otarcia naskórka o wym. 2,5 x 1 cm, na brzuchu na powierzchni o wym. 27 x 27 cm liniowych i punktowych otarć naskórka o wym. od 5 x 3,5 cm do 0,1 x 0,1 cm dość regularnie rozmieszczonych, na plecach w okolicy kręgosłupa piersiowego liniowych otarć naskórka o wym. 6 x 0,1 cm, na łokciu lewym otarcia naskórka o wym. 1,5 x 0,5 cm, na palcu III ręki prawej otarcia naskórka o wym. 4 x 0,5 cm, na biodrze lewym z tyłu nad talerzem biodrowym rany tłuczonej o wym. 1,5 x 0,5 cm i obok drobnych otarć naskórka o wym. od 1,5 x 0,2 cm do 0,5 x 0,5 cm, na udzie prawym na powierzchni przedniej otarcia naskórka na powierzchni o wym. 25 x 24 cm liniowych dość regularnie rozmieszczone od 1 x 0,4 cm do 0,5 x 0,5 cm, podobnie na lewym udzie na pow. o wym. 22 x 22 cm, amputacji pourazowej kończyny dolnej prawej na wysokości nasady dalszej kości udowej prawej z dużą raną uda, w dniu której widać zerwane mięśnie, naczynia krwionośne i nerwy, amputowane podudzie prawe z oskalpowaniem ze skóry mięśni podudzia prawego na długości około 23 cm, długość amputowanego podudzia około 39-40 cm od podstawy, na podudziu lewym punktowych otarć naskórka na powierzchni 33 x 8 cm o wym. od 0,1 x 0,1 cm do 0,5 x 0,5 cm, na tylnej powierzchni podudzia lewego otarcia naskórka o wym. 3 x 0,8 cm i niżej podobnego liniowego o wym. 5 x 0,2 cm, podbiegnięcia krwawego powłok miękkich czaszki, złamania kości sklepienia i podstawy czaszki, wylewu krwi podpajęczynówkowego mózgu z krwotokiem do komór mózgu, złamania żeber po lewej stronie klatki piersiowej, rozerwania płuca lewego z odmą opłucnową lewostronną i krwotokiem do prawej jamy opłucnowej, rozerwania aorty i ściany prawej komory serca z krwotokiem do jam opłucnowych, rozerwania wątroby i śledziony z krwotokiem do jamy otrzewnowej, rozerwania nerki prawej i krwiaka podtorebkowego nerki lewej, skutkujących jej zgonem, natomiast pasażerka kierowanego przez niego pojazdu K. F. (1) doznała obrażeń w postaci: licznych drobnych ran i otarć naskórka oraz pojedynczych podbiegnięć krwawych o wielomejskowej lokalizacji, złamania z przemieszczeniem trzonu prawej kości promieniowej, złamania wyrostka poprzecznego I kręgu lędźwiowego po stronie prawej, śladowej odmy obu jam opłucnowych skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała oraz rozstrojem zdrowia trwającymi dłużej niż 7 dni,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. i art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2017 r. w sprawie II K 673/17:

I. uznał oskarżonego V. K. za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej to jest występku z art. 289 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 289 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie;

II. uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

V. uznał oskarżonego za winnego tego, że 31 grudnia 2016 r. w J. mając 1,9 promila alkoholu we krwi, kierował samochodem marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z prędkością 80 km/h w miejscu gdzie dozwolona prędkość to 40 km/h w wyniku czego stracił kontrolę nad prowadzonym pojazdem, który zjechał z jezdni na chodnik, gdzie potrącił M. O. i S. H. (1) w wyniku czego poniosły one śmierć, a następnie spadł do rzeki, co u pasażerki auta K. F. (2) spowodowało obrażenia w postaci licznych drobnych ran i otarć naskórka oraz pojedynczych podbiegnięć krwawych o wielomejskowej lokalizacji, złamania z przemieszczeniem trzonu prawej kości promieniowej, złamania wyrostka

poprzecznego I kręgu łędźwiowego po stronie prawej, śladowej odmy obu jam opłucnowych skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała oraz rozstrojem zdrowia trwającymi dłużej niż 7 dni to jest występku z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zadośćuczynienie na rzecz M. H., S. H. (2) i K. H. w wysokości po 50.000 złotych dla każdego z nich oraz na rzecz K. F. (2) w wysokości 2.000 złotych;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt I, II i V części dyspozytywnej kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności i wymierzył mu karę łączną 9 lat i miesiąca pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 88 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w pkt II i VI części dyspozytywnej zakazy prowadzenia pojazdów i orzekł wobec niego łączny dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego tymczasowego aresztowania od 1 I do 25 X 2017 roku;

XI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych;

XII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz M. H., S. H. (2), K. H., K. O. i J. O. po 2.112 złotych;

XIII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 prawo o adwokaturze oraz § 17 ust.1 pkt 2 i ust.2 pkt 3 a także § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził na rzecz adw. W. M. 1.056 zł. wraz z kwotą 242,88 zł. jako podatek VAT.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli Prokurator Rejonowy w Jeleniej Górze, pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych M. H., S. H. (2), K. H., K. O. i J. O. oraz obrońca oskarżonego V. K..

Prokurator zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 37a k.k. poprzez jego nie zastosowanie w sytuacji gdy Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w zaskarżonym wyroku w pkt I części dyspozytywnej jako podstawę wymiaru kary dla V. K. przyjął art. 289 § 1 k.k. i wymierzył mu karę ograniczenia wolności mimo że wskazany przepis nie przewiduje takiej kary i w takiej sytuacji Sąd Rejonowy winien zastosować art. 37a k.k. który pozwala na orzeczenie kary grzywny w sytuacji gdy ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 8 lat;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonemu V. K. kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności wskutek wymierzenia mu za czyny w pkt I , II kar wolnościowych w postaci ograniczenia wolności , natomiast w pkt V części dyspozytywnej wyroku kary 9 lat pozbawienia wolności oraz wymierzenie za nie kary łącznej w pkt VIII wyroku w wymiarze 9 lat i miesiąca pozbawienia wolności co spowodowało że tak wymierzone kary jednostkowe jak i kara łączna są niewspółmiernie rażąco łagodne biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia czynów, ich społeczną szkodliwość i bardzo wysoki stopień zawinienia oskarżonego wyrażający się m.in. w tym że oskarżony prowadził pojazd dokonując jego wcześniejszego zaboru, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym prowadząc pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości przekraczającym prawie czterokrotnie dozwoloną normę oraz jechał z nadmierną prędkością przekraczając dwukrotnie dozwoloną administracyjnie w tym miejscu prędkość, w konsekwencji potracił poruszając się po chodniku dwójkę pieszych, powodując u nich obrażenia, które skutkowały zgonem, natomiast u pasażerki kierowanego przez niego pojazdu doznane obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała

oraz rozstrojem zdrowia na okres trwający dłużej niż 7 dni oraz nadania nadmiernego znaczenia okolicznościom łagodzącym w postaci dotychczasowego trybu życia w tym jego uprzedniej niekaralności, wykonywania pracy zarobkowej gdzie cieszył się dobrą opinią, poprawnego zachowania poza pracą, a także niedostateczny względ na cele zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego , jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez:

- wskazanie w pkt I części dyspozytywnej wyroku podstawy wymiaru kary dla oskarżonego jako z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k.,
- w pkt I w części dotyczącej orzeczenia o karze orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 289 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności,
- w pkt II w części dotyczącej orzeczenia o karze orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 178a § 1 k.k. kary roku pozbawienia wolności,
- w pkt V w części dotyczącej orzeczenia o karze orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary 12 lat pozbawienia wolności,
- w pkt VIII w części dotyczącej orzeczenia o karze orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 14 lat pozbawienia wolności.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych M. H., S. H. (2), K. H. zarzucił rażąco niewspółmierność kary poprzez nieuwzględnienie stopnia winy, nie przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie wyrażenie skruchy, okoliczności sprawy skutkujące wymierzeniem oskarżonemu rażąco łagodnej kary. Wniósł o zmianę pkt V i VIII zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt 3 wyroku kary 12 lat pozbawienia wolności i kary łącznej 12 lat pozbawienia wolności.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych J. i K. O. zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność kary:

- 1.orzeczonej w pkt I wyroku tj. kary 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie na skutek przyjęcia, że społeczna szkodliwość zarzucanego czynu jest niewielka, podczas gdy społeczna szkodliwość zarzucanego czynu jest znaczna , a nadto rodzaj i charakter popełnionego czynu , sposób i okoliczności jego popełnienia oraz cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej skutkować winny wymierzeniem kary 3 miesięcy pozbawienia wolności jako wystarczającej dla osiągnięcia wobec skazanego celów kary;
2. orzeczonej w pkt II wyroku tj. kary 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne po 30 godzin miesięcznie za popełnienie występku z art. 178a § 1 k.k. , podczas gdy rodzaj i charakter popełnionego czynu oraz sposób i okoliczności jego popełnienia, a nadto cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej skutkować winny wymierzeniem kary 9 miesięcy pozbawienia wolności jako wystarczającej dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary;
3. orzeczonej w pkt V wyroku tj. kary 9 lat pozbawienia wolności za popełnienie występku z art. 177 § 1 k.k. i z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na skutek umniejszenia wagi popełnionych przez oskarżonego czynów oraz przecenienia wagi okoliczności łagodzących, co skutkowało orzeczeniem niewspółmiernie łagodnej kary, podczas gdy rodzaj i charakter popełnionego czynu oraz sposób i okoliczności jego popełnienia, a nadto cele kary w zakresie prewencji ogólnej i indywidualnej skutkować winny wymierzeniem kary 11 lat pozbawienia wolności jako wystarczającej dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary;
4. łącznej orzeczonej w pkt VIII wyroku tj. kary łącznej w wymiarze 9 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności wymierzonej w oparciu o zasadę asperacji zbliżoną do zasady absorpcji, podczas gdy wymierzenie kary łącznej na

zasadzie kumulacji w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności będzie właściwe dla osiągnięcia wobec skazanego celów kary.

Skarżący pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a. wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej zaskarżonego wyroku tj. występki z art. 289 § 1 k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności;

b. wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej zaskarżonego wyroku tj. występki z art. 178a § 1 k.k. kary 9 miesięcy pozbawienia wolności;

c. wymierzenie oskarżonemu za występki z art. 177 § 1 k.k. i z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary 11 lat pozbawienia wolności;

d. połączenie orzeczonych kar i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności;

ponadto o zasadzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przypisanych.

Obrońca oskarżonego w swojej apelacji zarzucił;

I. obrazę przepisów postępowania art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 4 k.p.k., 2 § 2 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrony z opinii biegłego zawnioskowanego pismem procesowym w celu uzyskania faktycznie nieistniejącej w sprawie odpowiedzi na kluczowe pytanie : czy w kabinie pojazdu w trakcie wypadku, w szczególności w momencie kiedy pojazd spadał tyłem i obracał się wzdłuż swojej osi upadając do koryta rzeki, doszło do takiego oddziaływania sił we wnętrzu tego pojazdu, by spowodować przemieszczenia ciał kierowcy i pasażera (o sprecyzowanych parametrach fizycznych – postura i waga oraz przy uwzględnieniu kubatury wewnątrz kabiny i jej wyposażenia, kierownica, fotele , drążek zmiany biegów itp.) względem siebie w taki sposób by nastąpiła praktyczna pełna zamiana miejsc obu tych osób, w sytuacji gdy materiał dowodowy sprawy tej zasadniczej kwestii nie przesadzał, a dochodzenie prawdy obiektywnej było bezwzględnie koniecznością procesową Sadu orzekającego;

II. rażąco obrazę przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. I art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie zasadniczo dowolnej i bezpodstawnie wybiórczej oceny zeznań świadka O. N. polegającej na uznaniu jej tylko częściowo wiarygodnymi – w szczególności poprzez pozbawienie mocy ujawnionych przez tego świadka w toku przesłuchania bezpośrednio przed Sądem okoliczności wskazujących na fakt, iż to nie oskarżony będący ubranym na czarno (niesporne) kierował pojazdem, a K. F. (2) (będąca osobą o blond włosach i ubraną w kurtkę w kolorze białym – niesporne), która to osobę (kolor włosów i kurtki) świadek ten niewątpliwie widział za kierownicą pojazdu jeszcze chwile przed wypadkiem gdy kilka minut wcześniej pojazd ten jechał – w konsekwencji wadliwego i naruszającego normy procesu przyjęcia przez Sad orzekający nieuzasadnionej koncepcji stanowiąca w rzeczywistości ewidentną nadinterpretację , iż owa stanowczo i logiczna relacja tego świadka warunkowana została nie własnym zapamiętanym spostrzeżeniem , lecz zdarzeniem wypadkowym i zaobserwowaniem kobiety wychodzącej od strony drzwi kierowcy, a zatem tylko zasugerowaniem się świadka, do w świetle treści zeznań tego świadka należy ocenić jako interpretację całkowicie niedopuszczalną, gdyż przyjęta przez Sąd I instancji argumentacja oceny tego dowodu jest ewidentnie dowolnym sposobem wyeliminowania ważnego dla oskarżonego dowodu na jego korzyść, co niewątpliwie miało wpływ na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie oskarżonego;

III. rażąco błąd ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym ustaleniu iż oskarżony V. K. w chwili wypadku kierował przedmiotowym pojazdem, kiedy dowody zebrane w sprawie pozbawione faktycznie swojej kompletności z racji oddalenia wniosków dowodowych obrony ważących w sprawie , a ujawnionych w przedstawionych powyżej zarzutach nie mogły dać dostatecznej podstawy poczynienia pełnych i prawdziwych ustaleń faktycznych i do ferowania wyroku w sprawie, w którym Sąd ten uznał sprawstwo i winę oskarżonego czego zdaniem obrony nie uczyniłby (wszystkie zarzuty obejmujące prowadzenie

pojazdu) gdyby w sposób prawidłowy wprowadzono do materiału dowodowego co najmniej zawnioskowaną przez obronę opinię biegłego dysponującego odpowiednimi instrumentami badawczymi jak i ocenione obiektywnie w ramach swobodnej , a nie dowolnej zeznania świadka O. N..

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej obrońca także zarzucił:

IV.rażącą niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 9 lat pozbawienia wolności polegającą na tym, iż Sąd wymierzając te karę nie uwzględnił stopnia winy, która w tym aspekcie nie występuje jako zarzucalność istniejącą w oderwaniu od strony podmiotowej czynu typu art. 177 § 2 k.k. i z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. lecz dokonując sadowego wymiaru kary, uwzględniając stopień winy sprawca przestępstwa w tym wypadku materialnego znamiennego skutkiem należy mieć na uwadze przede wszystkim związek przyczynowo – skutkowy polegający na obiektywnie istniejącym deficycie wiedzy (informacji) oskarżonego wywołanym usprawiedliwionym brakiem świadomości o energetycznym oddziaływaniu na tego kierującego pojazdem siły wyższej manifestującej się oblodzonym odcinkiem jezdni, w miejscu wejścia pojazdu w niespodziewany i nagły poślizg (do wypadku doszło gdy pojazd w poślizgu uderzył w stojące tyłem osoby), bądź to niezależnie od naruszenia przez kierującego zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym , bądź w powiązaniu z przekroczeniem tych zasad zgodnie z zasadą obiektywnego przypisania skutku, czego istotnie Sąd I instancji nie uczynił i w konsekwencji czego należy uznać iż wymierzona kara bez uwzględnienia opisanego przyczynienia się może być tylko rażąco niewspółmierną wobec kary która została by orzeczona przy uwzględnieniu wskazanego oddziaływania na skutek oblodzonego fragmentu jezdni.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary adekwatnej do rzeczywistego stopnia jego winy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie, zaś apelacje prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych okazały się zasadne w zakresie zarzutów rażącej łagodności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego jako najdalej idącej, dotyczącej sprawstwa i winy oskarżonego.

Z treści stawianych przez obrońcę oskarżonego zarzutów wynika, że skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych a w konsekwencji sprawstwa i winy oskarżonego V. K. odnośnie czynów przypisanych w pkt I i II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku kwalifikowanych z art. 289 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k. Podkreślić w tej sytuacji jedynie należy że ustalenia Sądu I instancji w tej części są trafne i na aprobatę w całości zasługuje argumentacja tego Sądu w tym zakresie (str. 3-5 uzasadnienia, k.1309 -1310 akt, str.11, k.1313 akt). Bezsporne, niekwestionowane przez skarżącego są również ustalenia Sądu I instancji dotyczące: szybkości z jaką poruszał się J. (...) w czasie zdarzenia (80 km/h), ograniczenia w tym miejscu prędkości (teren zabudowany, przyjęte przez Sąd ograniczenie do 40 km/h), panujących w tym czasie warunków atmosferycznych (oblodzenie nawierzchni jezdni), okoliczności w jakich wyżej wymieniony samochód na skutek nadmiernej szybkości wjechał na chodnik, gdzie potracił pokrzywdzone M. O. i S. H. (1) a następnie wpadł z drogi do rzeki, obrażeń jakie doznały wymienione pokrzywdzone skutkujących ich śmiercią, obrażeń jakie doznała jadąca samochodem K. F. (2), okoliczności w jakich wydostała się ona z samochodu. Ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie zdaniem Sądu Okręgowego w całości zasługują na akceptację.

Treść zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, w szczególności tych z pkt I, II. i III. nie pozostawia wątpliwości, że skarżący kwestionuje, iż to oskarżony V. K. kierował J. (...) w chwili wypadku na ul. (...) w J., wskazując iż kierującą była K. F. (2). Ze stanowiskiem tym w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób się zgodzić, ustalenia Sądu I instancji także co do osoby kierującej w tym czasie samochodem są prawidłowe. Sąd I instancji szczegółowo rozważył powyższą kwestię w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 7 - 9 uzasadnienia, k. 1311 – 1312 akt).

W pierwszej kolejności wskazać należy że niewątpliwie zarówno V. K. jak i K. F. (2) nie mieli w samochodzie zapiętych pasów bezpieczeństwa. Przesądza o tym obszerna, logiczna, stanowcza a przez to wiarygodna opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniczno – kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych P. B. (1), który szczegółowo analizując powypadkową pozycję pasów bezpieczeństwa kierowcy i pasażera J. kategorycznie stwierdził iż w chwili wypadku nie były one zapięte (k. 719 – 728). Ma to swoje daleko idące konsekwencje, zważywszy bowiem na przewrócenie się samochodu - dynamiczny kontakt najpierw z kamiennym murkiem poprzedzającym barierki mostu, następnie upadek pojazdu z płyty mostu do rzeki z obrotem wokół własnej osi i uderzenie w elementy zabudowy koryta rzeki, na osoby znajdujące się w pojeździe oddziaływały znaczące siły bezwładności powodujące przemieszczanie się ich ciał wewnątrz kabiny auta. Wskazuje to biegły P. B., w kolejnej obszernej, wiarygodnej opinii kompleksowo odnoszącej się do okoliczności i przebiegu wypadku (k.1017 – 1027). Jednocześnie wyżej wymieniony biegły stwierdza w opinii odnosząc się do obrażeń ciała jakich doznali K. F. (2) i V. K. że „...obrażenia stwierdzone u K. F. (2) mogły powstać w przypadku zajmowania przez nią miejsca pasażera przedniego fotela w pojeździe J. (...)” i „...obrażenia stwierdzone u V. K. wykazują korelację z zajmowaną przez niego pozycją kierowcy w pojeździe J. (...)” (k.1034). Faktem jest że te stwierdzenia biegłego nie są kategoryczne i nie stanowią przesądzającego dowodu na to że oskarżony kierował samochodem, z dużym prawdopodobieństwem jednak na to wskazują. Przemieszczanie się ciał wewnątrz samochodu i ich „objanie się” o jego wnętrze powoduje zaś brak przesądzającego znaczenia także innych opinii biegłych, w szczególności szczegółowej opinii z zakresu badań biologicznych KWP we W. (k.920 – 949) czy też opinii osmologicznej (k.850 – 854). Z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych wynika zaś że nieliczne ujawnione linie papilarne nie nadawały się do identyfikacji (k. 867 – 870). Mając powyższe na względzie zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego dotyczący powołania kolejnego biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych W. K.. Zgodnie z tezą dowodową biegły ten miałby być powołany dla „...dokonania rekonstrukcji przebiegu wypadku a przede wszystkim odtworzenia ruchu pojazdu i sił wewnątrz kabiny działających w celu odtworzenia sposobu przemieszczania się kierowcy oraz pasażera przy przyjęciu z uwagi na różnice wagi ciał i kształtów oraz wzrostu...przy czym opinia winna uwzględniać wyniki badań osmologicznych i biologicznych i daktyloskopijnych...” (k.1285). Do kwestii tych odniósł się biegły P. B., przy czym skarżący nie wykazał że jego opinie są niepełne, niejasne czy też sprzeczne jak to stanowi art. 201 k.p.k., wskazane opinie biegłych nie przesadzały żadnych istotnych okoliczności, a czas złożenia wniosku dowodowego w ostatniej fazie procedowania przed Sądem I instancji wskazywał, że zmierzał on do przedłużenia postępowania. Zarzut z pkt I apelacji obrońcy był więc niezasadny.

Sąd I instancji szczegółowo odniósł się do całego ciągu dowodów pośrednich i poszlak wskazujących iż V. K. kierował samochodem w trakcie zdarzenia i wymagają one jedynie przypomnienia w kontekście stwierdzeń oskarżonego zawartych w mowie końcowej na rozprawie odwoławczej. Po pierwsze wskazać należy na treść zeznań K. F. (2) i wyjaśnień V. K. składanych w toku postępowania. Powyższa świadek składała zeznania dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie głównej i konsekwentnie twierdziła że jechała samochodem J. (...) jako pasażerka, opisywała przy tym w jaki sposób oskarżony doprowadził do wypadku (k.55 – 61, k. 170 – 174 , k. 1245 – 1246) Jej zeznania różnią się w szczegółach dotyczących okoliczności drugorzędnych, w żadnym jednak miejscu nie mówi że oskarżony chociażby proponował jej prowadzenie samochodu, nie mówiąc już o tym żeby tym samochodem kierowała. Tymczasem V. K. składając wyjaśnienia w sprawie pięciokrotnie za każdym razem zasłaniał się niepamięcią co do przebiegu zdarzenia, twierdząc że pamięta jak spożywał alkohol przed wyjazdem a następnie jak był w szpitalu (k.180a -180c , k.191 – 196, k.202 -204 , k.670 – 675, k. 984 – 986), obrońca ani sam oskarżony nie wnioskowali też o przesłuchanie go na rozprawie głównej. Zupełnie niewiarygodnie brzmią w tej sytuacji twierdzenia oskarżonego wypowiedziane w głosach stron że zrobiło mu się niedobrze w samochodzie bo było gorąco i wtedy K. F. (2) zamieniła się z nim za kierownicą mimo że sama była nietrzeźwa i pod wpływem narkotyków. Po drugie, członkowie zespołu ratunkowego karetki pogotowia ratującego V. K. twierdzili, że na jasno sprecyzowane pytanie kto kierował samochodem w chwili wypadku oskarżony - przytomny po wyciągnięciu z auta – stanowczo odpowiedział że on. Zeznawał o tym m.in. świadek Ł. B. (k.72 – 73 , k.130 – 133, k.1229). Tą deklarację oskarżonego należy oceniać z ostrożnością zważywszy, że mógł on znajdować się w szoku po wypadku, niemniej w całym ciągu dowodów zeznania Ł. B. są kolejnym z nich pośrednio wskazujących na sprawstwo V. K.. Po trzecie z zeznań świadków mających kontakt

z oskarżonym przed wyjazdem z ul. (...) ponad wszelką wątpliwość wynika że J. odjechał z tego miejsca oskarżony (m.in. zeznania Y. L. k.447 – 449, k.1286, A. L. k. 451 - 453, k.1287, Y.I. k.436 - 438, R.Z. k. 440 – 443), zaś z zapisu kamer z monitoringu miejskiego, obejmującego część trasy przejazdu J. nie wynika aby samochód zatrzymywał się (co mogłoby sugerować zmianę miejsc przez jadące w nim osoby), przeciwnie, jechał cały czas jednostajnym szybkim tempem. Po czwarte zapis kamer z monitoringu miejskiego był przedmiotem opinii biegłego z KWP we W. z zakresu zapisów wizualnych który podjął próbę „obróbki” zapisów celem uzyskania „czytelnej twarzy kierującego i pasażera”. Nie uzyskano powyższego , niemniej w opinii wskazano na prawdopodobny ciemny ubiór kierowcy J. i jaśniejszy ubiór pasażera (k. 577 – 582) Zważywszy na zeznania świadków mających kontakt przed i po wypadku z oskarżonym i K. F. (2) bezspornym jest, że miała ona jasne włosy i ubrana była w jasny kożuszek zaś oskarżony ubrany był na ciemno. Po piąte z zeznań świadków m.in. pracodawcy oskarżonego P. W. wynika, że przedmiotowego J. używał z pracowników tylko oskarżony, że dbał o niego jak o swoją własność nie pozwalając jeździć nim innym pracownikom (k.1259). Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że w takiej sytuacji jest wręcz nieprawdopodobne aby oddał samochód do prowadzenia nieznaną, przypadkowo spotkanej kobiecie wiedząc przy tym że jest nietrzeźwa i pod działaniem narkotyków. Sąd Okręgowy zgadza się z Sądem Rejonowym że ciąg powyższych dowodów pośrednich i poszlak (dodatkowo także omawiana wcześniej opinia biegłego P. B.) przemawia jednoznacznie za przyjęciem, że V. K. kierował samochodem w momencie gdy doszło do wypadku drogowego będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Nie jest zasadny również II zarzut apelacji obrońcy dotyczący oceny zeznań świadka O. N.. Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie nie dał wiary zeznaniom tego świadka, w szczególności tym złożonym na rozprawie w których twierdził że widział K. F. (2) kierującą J. jadącym przed wypadkiem w kierunku ronda. Te zeznania O. N. są niekonsekwentne i odosobnione na tle pozostałego materiału dowodowego. Zeznając w postępowaniu przygotowawczym świadek ten ani słowem nie wspomniał że widział J. jadącego w kierunku ronda i że kierowała nim K. F. (2) (k.120 -121), mimo że była to okoliczność o podstawowym znaczeniu. Świadek nie uzasadnił przy tym w żaden sposób na rozprawie dlaczego wcześniej o tej okoliczności nie zeznawał i powiedział o niej dopiero przed Sądem. Świadek O. N. w czasie zdarzenia siedł razem z ojcem jednej z pokrzywdzonych S. H. (2) i świadkiem M. S. (1). Z zeznań tych świadków nie wynika aby widzieli K. F. (3) kierującą J. (k.21 – 22, k.106 – 107 , k.1196 , k.34 – 35b, k.1227 – 1228). Oczywistym jest, że gdyby K. F. (3) prowadziła ten samochód jadąc w kierunku ronda musiałby widzieć to nie tylko O. N., ale także idący z nim świadkowie S. H. (2) i M. S. (2). Sąd I instancji zeznania O. N. że K. F. (3) kierowała samochodem tłumaczy spostrzeżeniem świadka że wychodziła ona z leżącego po wypadku samochodu od strony kierowcy (co jest bezsporne gdyż auto leżało na prawym boku, a więc częścią od strony siedzenia pasażera) i jego mylnym przeświadczeniu że wcześniej znajdowała się na siedzeniu kierowcy przypięta pasami (co jest wykluczone mając na uwadze treść opinii biegłego P. B. dotyczącej pasów bezpieczeństwa). Powyższe - zdaniem Sądu I instancji – mogło rzutować na pewność świadka prezentowaną przed Sądem że widział K. F. (3) kierującą wcześniej samochodem jadącym w kierunku ronda (str. 7 uzasadnienia, k.1311 akt). k. Sąd Okręgowy nie przesądza czy tak rzeczywiście było czy też O. N. celowo, z pełną świadomością zmienił zeznania starając się pomóc V. K.. Nie ulega jednak wątpliwości, że zeznania O. N. w wyżej wymienionej, dodanej dopiero na rozprawie części Sąd I instancji trafnie uznał za niewiarygodne i tym samym niezasadny jest drugi z zarzutów apelacji obrońcy. Dotyczy to również III z zarzutów. Sąd I instancji prawidłowo, nie naruszając art. 7 k.p.k. ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i na jego podstawie słusznie przyjął sprawstwo i winę oskarżonego V. K.. Skarżący obrońca nie wykazał przekonująco że materiał dowodowy powinien być uzupełniony o inne dowody i że decyzje Sądu I instancji o oddaleniu części wniosków dowodowych były nieuzasadnione.

We wszystkich apelacjach zawarte zostały zarzuty rażącej niewspółmierności kary, zasadne okazały się zarzuty rażącej łagodności tak wszystkich kar jednostkowych jak i kary łącznej, podniesione w apelacji prokuratora i pełnomocników oskarżycieli posiłkowych.

Zdaniem Sądu Okręgowego rażąco łagodne były kary ograniczenia wolności orzeczone przez Sąd I instancji za przestępstwa z art. 289 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k. Nie sposób – jak to zdawał się czynić Sąd I instancji – rozpatrywać społecznej szkodliwości tych czynów i stopnia zawinienia oskarżonego w oderwaniu od całokształtu okoliczności

sprawy, w szczególności zaś spowodowania wypadku drogowego o skutkach z art. 177 § 2 k.k. i in. Okoliczności na które trafnie powołał się Sąd I instancji – fakt iż oskarżony dokonał zaboru nie całkowicie cudzego auta lecz takiego którym często legalnie dysponował, do którego miał kluczyki i dokumenty, kierował tym samochodem w stanie nietrzeźwości w nocy przy niezbyt nasilonym ruchu – przemawiały za orzeczeniem krótkoterminowych kar pozbawienia wolności, nie zaś kar ograniczenia wolności których wykonanie i tak by nie nastąpiło, skoro za trzeci z czynów wymierzona została długotrwała kara pozbawienia wolności podlegająca łączeniu z karami ograniczenia wolności. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego w pkt I i II części dyspozytywnej wymierzając mu w miejsce kar ograniczenia wolności kary pozbawienia wolności odpowiednio: 3 miesiące za czyn z art. 289 § 1 k.k. i 1 miesiąc pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 1 k.k. Wymierzając za drugi z tych czynów karę pozbawienia wolności w minimalnym wymiarze Sąd Okręgowy miał na względzie krótki odcinek drogi jaki przejechał oskarżony ulicami miasta do momentu spowodowania wypadku.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał okoliczności wpływające na wymiar kary pozbawienia wolności za czyn z art. 177 § 2 k.k. i in., wyciągnął jednak z nich niedostateczne wnioski co do jej wysokości. Prowadząc samochód oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości niemal czterokrotnie przekraczającym dolną ustawową granicę tego stanu ocenianego jako stężenie alkoholu we krwi, ponadto dwukrotnie przekroczył na oblodzonej nawierzchni dopuszczalną prędkość obowiązującą w miejscu wypadku. Naruszenie tych dwóch zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym było rażące, wymagające szczególnego napiętnowania. Przede wszystkim jednak potrzeba wymierzenia oskarżonemu szczególnie surowej kary wynikała ze skutku jaki spowodował swoim postępowaniem tj. śmierci dwóch osób pieszych, i to na chodniku, na który oskarżony wjechał. Chodnik jest miejscem poruszania się pieszych na którym mają oni prawo czuć się bezpiecznie, nie ma prawa znaleźć się na nim jadący samochód i to jeszcze w okolicznościach jakie sprokurował oskarżony. Zupełnie nie przekonują w tej sytuacji argumenty zawarte w apelacji obrońcy który domagał się złagodzenia kary orzeczonej przez Sąd I instancji. Konsekwencją czynu oskarżonego musi być kara pozbawienia wolności w górnych granicach ustawowego zagrożenia, niewiele niższa od górnej granicy wynoszącej 12 lat. Powoływane przez Sąd I instancji okoliczności łagodzące dla oskarżonego – dotychczasowa niekaralność za przestępstwa na terenie Polski, dobra opinia u swojego pracodawcy, niepodjęcie żadnych negatywnych działań w toku postępowania – uzasadniały orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności obniżonej w stosunku do górnej granicy co najwyżej o rok. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt V części dyspozytywnej podwyższając wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. do 11 lat.

Konsekwencją zmiany i podwyższenia kar jednostkowych było stwierdzenie że dotychczas orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności z pkt VIII części dyspozytywnej straciła moc i wymierzenie nowej kary łącznej. Sąd Okręgowy zmieniając zaskarżony wyrok na podstawie art. 85 § 1 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu V. K. karę łączną 11 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu Okręgowego tak wymierzona kara łączna spełni swoje zadanie tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej.

Wobec zmiany wyroku i wymierzenie w pkt I części dyspozytywnej w miejsce kary ograniczenia wolności kary pozbawienia wolności bezprzedmiotowy był zarzut apelacji prokuratora dotyczący obrazy art. 37a k.k. (art. 436 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy w pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust.1 ustawy prawo o adwokaturze Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W M. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. O. i J. O. kwoty po 840 zł. tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.